

Prædestinatio quo modo circa offensionem prædicanda.

P Rædicanda est *igitur* prædestinatio beneficiorum Dei, ut qui habet aures audiendi, non in seipso, sed in Domino gloriatur. *a*

a Ibi de c. 20.

Quæ tamen non ita populis prædicanda est, ut apud imperitam vel tardioris intelligentiæ multitudinem, redargui quodam modo ipsa sua prædicatione videatur: sicut redargui videtur & præscientia Dei (quam certè negare non possunt) si dicatur hominibus; Sive curratis, sive dormiatis, quod vos præcivit qui falli non potest, hoc eritis. Dolosi autem vel imperiti medici est, B etiam utile medicamentum sic allegare, ut aut non profit, aut obstat: sed dicendum est; sic currite ut comprehendatis, atque ut ipso cursu vestro ita vos esse præcognitos noveritis, ut legitime curreretis. *b*

b Aug. c. 22. de dono persever.

alios 21

Quamvis ergo ita se habeat de prædestinatione definita sententia voluntatis Dei, ut alij ex infidelitate accepta voluntate obediendi, convertantur ad fidem, vel perseverent in fide: cæteri vero qui in peccatorum damnabilium delectatione remorantur, si & ipsi prædestinati sunt, ideò nondum surrexerunt, quia nondum eos adiutorium gratiæ miserantis erexit; si qui enim nondum sunt vocati quos gratiæ suæ prædestinavit eligendos, accipient eandem gratiam, qua electi velint esse & sint: Si qui autem obediunt sed in regnum ejus & gloriam prædestinati non sunt, temporales sunt, nec usque in finem in eadem obedientia permanent. Quamvis ergo hæc vera sint, non tamen isto modo dicenda sunt audientibus multis, ut sermo ad ipsos etiam convertatur, eisque dicantur illa verba: Ita se habet de prædestinatione definita sententia voluntatis Dei, ut alij ex vobis de infidelitate, accepta obediendi voluntate veneritis ad fidem. Quid opus est dici, alij ex vobis? Si enim Ecclesiæ Dei loquimur, cur alios eorum ad fidem venisse dicentes, cæteris facere judicamus injuriam: cum possimus congruentius dicere; ita se habet de prædestinatione definita sententia voluntatis Dei, ut ex infidelitate veneritis ad fidem accepta voluntate obediendi, & accepta perseverantia maneatis in fide? Nec illud est omnino dicendum; cæteri vero qui in peccatorum delectatione remorantur, ideò nondum surrexerunt, quia necdum vos adiutorium gratiæ miserantis erexit: cum bene & convenienter dici possit & debeat; Si qui autem adhuc in peccatorum damnabilium delectatione remorantur, apprehendite saluberrimam disciplinam: Quod cum feceritis, nolite extolli quasi de operibus vestris, aut gloriari quasi hoc non acceperitis: Deus est enim qui operatur in vobis E & velle & operari pro bona voluntate: & a domino gressus vestri diriguntur, ut ejus viam velitis. De ipso autem cursu vestro bono rectoque condiscite vos ad prædestinationem divinæ gratiæ pertinere. Item quod dicitur; verumtamen si qui estis nondum vocati quos gratia sua prædestinaverit eligendos, accipietis eandem gratiam qua velitis & fratres electi: durius dicitur quam dici potest, si nos non quibuslibet hominibus loqui, sed Christi Ecclesiæ cogitemus: Cur enim non potius ita dicitur? & si qui sunt nondum vocati,

A pro eis ut vocentur oremus, fortassis enim sic prædestinati sunt, ut nostris orationibus concedantur & accipiant eandem gratiam qua velint esse atque efficiantur electi. Deus enim qui omnia quæ prædestinavit implevit, ideo & pro inimicis fidei orare nos voluit, ut hinc intelligeremus quod etiam ipse infidelibus donet ut credant, & volentes ex nolentibus faciat. Jam verò quod illis verbis connectitur, miror si ullo modo potest in populo Christiano quisquam infirmus patienter audire, cum dicitur eis: & si qui obeditis, si prædestinati estis rejiciendi, subtrahentur vobis obediendi vires ut obedire cessetis. Hoc enim dicere, quid videtur aliud esse quam maledicere, aut mala quodammodo prophete? Sed & si de ijs qui non perseverant, aliquid placet dicere, vel necesse est, cur non potius ita saltem dicitur, ut non de ipsis qui in populo audiunt hoc dicatur, sed de alijs ad ipsos, id est, ut non dicatur; Si qui obeditis, si prædestinati estis rejiciendi: sed, si qui obediunt, & cætera, per verbi personam tertiam dicantur, non per secundam. *a*

a Aug. c. 22. de dono persever.

Quid enim sententiæ deperit, si ita dicitur; Si qui autem obediunt, sed in regnum ejus & gloriam prædestinati non sunt, temporales sunt, nec usque in finem in eadem obedientia permanent? nonne & verius eadem res & congruentius dicitur, ut non ipsis tantum malum tanquam opere videamur, sed de alijs referre quod oderint nec ad se existiment pertinere, sperando orandoque meliora: Illo autem modo quo id dicendum putant, eadem sententia eisdem penè verbis etiam de præsentia Dei, quam certè negare non possunt, prænunciari potest, ut dicatur; & si qui obeditis, si præsciti estis rejiciendi, obedire cessabit. nempe hoc verissimum est. Itaque, sed improbissimum, importunissimum, incongruentissimum; non falso eloquio, sed non salubriter valedudini humanæ infirmitatis appposito. Illud etiam modum quo utendum esse in prædestinationis prædicatione diximus, loquenti ad populum non existimo debere sufficere, nisi hoc vel hujusmodi aliquid addat, ut dicat: Vos itaque etiam ipsam obediendi perseverantiam à Patre luminum, à quo descendit omne datum optimum & omne donum perfectum, sperare debetis & quotidianis orationibus poscere; atque hoc faciendum considerare non vos esse à prædestinatione populi ejus alienos, quia etiam hoc ut faciatis ipse largitur. Absit autem à vobis, ideò desperare de vobis, quoniam spem vestram in ipso habere jubemini, non in vobis: maledictus enim omnis homo qui spem habet in homine, & bonum est considerare in domino quàm confidere in homine; quia beati omnes qui confidunt in eum. Hanc spem tenentes servite domino in timore, & exultate ei cum tremore, quoniam de vita æterna quam filijs promissionis promissum non mendax Deus ante tempora æterna, nemo potest esse securus, nisi cum consummata fuerit ista vita quæ tentatio est super terram: sed faciet nos perseverare in se usque in ejus vitæ finem, cui quotidie dicimus; ne nos inferas in tentationem. Hæc atque hujusmodi cum dicuntur sive paucis Christianis, sive multitudini Ecclesiæ, cur metumus Sanctorum prædestinationem & veram Dei gratiam, id est, quæ non secundum merita nostra datur, sicut ea scriptura sancta prædicat prædicare? An verò timendum est

est